

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 3. srpnja 2022.

[Multimedia]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Evanđelju liturgije ove nedjelje čitamo da „odredi Gospodin drugih sedamdesetdvojicu učenika i posla ih po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto kamo je kanio doći“ (*Lk 10, 1*). Šalje po *dvojicu* učenika, ne jednog po jednog. Moglo bi se činiti da ići u misiju udvoje, s praktične strane, nosi više teškoća nego prednosti. Postoji opasnost da se to dvoje ne slažu, da imaju različit ritam hodanja, da se jedan od njih umori ili razboli tijekom puta, prisiljavajući tako drugoga da se zaustavi. Naprotiv, kada je čovjek sam, čini se da putovanje postaje brže i bez zapreka i zastoja. No, Isus ne misli tako: pred sobom ne šalje pojedince, nego učenike koji idu *po dva*. Zapitajmo se: koji je razlog ovakvom Gospodinovu izboru?

Zadatak učenikâ je ići ispred Učitelja u sela i pripremati narod da dočeka Isusa; i upute koje im On daje ne odnose se toliko na to što trebaju reći, koliko na to *kakvi trebaju biti*: ne na „libreto“ koji im valja izgovoriti, to ne; nego na svjedočanstvo života, svjedočanstvo koje treba pružiti, više nego riječi koje treba izreći. On ih opisuje kao *radnike*: to jest, pozvani su *raditi*, evangelizirati svojim ponašanjem. I prva konkretna radnja kojom učenici ostvaruju svoje poslanje je upravo ona da idu *po dvojica*. Oni nisu „slobodni strijelci“, propovjednici koji ne znaju drugome dati riječ. Prije svega sâm život učenika naviješta evanđelje: njihovo znanje kako da budu zajedno, njihovo međusobno poštovanje, njihov nedostatak želje da pokažu da su sposobniji od drugih, jednostavno pozivanje na jedinoga Učitelja.

Mogu se razraditi savršeni pastoralni planovi, provoditi u djelo dobro napravljene projekte, organizirati se do najsitnijih detalja; može se sazvati mnoštvo i imati mnogo sredstava; ali ako nema raspoloživosti za bratstvo, evanđeosko poslanje ne napreduje. Jednom je neki misionar

isripovijedao kako je sa subratom otišao u Afriku. Nakon nekog vremena ipak se od njega odvojio, zaustavivši se u selu gdje je uspješno proveo niz građevinskih aktivnosti za dobrobit zajednice. Sve je dobro išlo. Ali jednog dana mu je sinulo: shvatio je da je njegov život dobrog poduzetnika, uvijek usred gradilišta i knjigovodstvenih papira! Ali... ostao je taj „ali“. Tada je upravljanje prepustio drugima i pridružio se subratu. Tako je shvatio zašto je Gospodin poslao svoje učenike “po dvojicu”: evangelizacijsko poslanje ne temelji se na osobnom aktivizmu, odnosno na “činjenju”, nego na svjedočenju bratske ljubavi, također kroz teškoće koje sa sobom nosi zajednički život.

Možemo se stoga zapitati: kako drugima prenosimo blagovijest evanđelja? Činimo li to u bratskom duhu i stilu, ili na način svijeta, da smo mi uvijek glavni, da smo konkurentni i učinkoviti? Zapitajmo se imamo li sposobnost surađivati, znamo li zajednički donositi odluke, iskreno poštujući one oko sebe i uvažavajući njihovo gledište, činimo li to u zajednici, a ne sami. Naime, prije svega na taj način život učenika otkriva život Učitelja, stvarno ga navješćujući drugima.

Neka nas Djevica Marija, Majka Crkve, nauči pripravljati put Gospodinu svjedočenjem bratstva.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

U San Ramón de la Nueva Oránu, u Argentini, blaženima su proglašeni Pedro Ortiz de Zárate, dijecezanski svećenik, i Giovanni Antonio Solinas, prezbiter iz Družbe Isusove. Ta dvojica misionara, koja su posvetila život prenošenju vjere i obrani domorodačkog stanovništva, ubijena su 1683. zato što su donosila poruku mira sadržanu u evanđelju. Neka nam primjer tih mučenika pomogne svjedočiti radosnu vijest bez kompromisa, velikodušno se posvećujući služenju najslabijima. Pljesak novim blaženicima!

Nastavimo moliti za mir u Ukrajini i cijelome svijetu. Apeliram na čelnike država i međunarodnih organizacija da reagiraju na tendenciju naglašavanja konfliktnosti i suprotstavljanja. Svijetu je potreban mir, ali ne mir koji se temelji na ravnoteži naoružanja, na obostranom strahu. Ne, to nije dobro. To bi značilo vratiti natrag povijest od prije sedamdeset godina. Ukrajinska kriza trebala je biti, ali – ako se hoće – još uvijek to može postati, izazov za mudre državnike, koji su kadri u dijalogu graditi bolji svijet za nove naraštaje. Uz Božju pomoć to je uvijek moguće! Ali valja prijeći sa strategija političke, gospodarske i vojne moći na globalni mirovni projekt: “ne” svijetu podijeljenom između sukobljenih sila; “da” svijetu u kojem vlada jedinstvo među narodima i kulturama koji se međusobno poštuju.

Pozdravljam sve vas, dragi Rimljani i hodočasnici! Poseban pozdrav čitačima i ministrantima iz

Dobre u Poljskoj; učenicima iz Slavanskoga Broda u Hrvatskoj; albanskim vjernicima s njihovim župnicima i putujućem timu Neokatekumenskog puta u Albaniji. Pozdravljam vjernike iz Napulja, Ascoli Picena, Perugije i Catanije, te krizmanike iz Tremignona i Vaccarima, biskupija Vicenza.

Svima želim ugodnu nedjelju. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!